

Ramaria roellinii

Stäppfingersvamp

Storsvampar, Basidiesvampar

EN
Starkt hotad (EN)
D

Klass: Agaricomycetes, **Ordning:** Gomphales, **Familj:** Ramariaceae, **Släkte:** Ramaria (korallfingersvampar), **Art:** Ramaria roellinii - stäppfingersvamp Schild **Synonymer:** Phaeoclavulina roellinii (Schild) Giachini

Kännetecken

Stäppfingersvamp är en liten och kompakt, rikt förgrenad, ljusgul till ockragul fingersvamp, 1,5–3,5 cm hög. Grenspetsarna slutar med korta utskott som ofta är dikotomt förgrenade. Fotbasen är vitfildad och övergår ner i sanden i vita rotliknande myceltågor. Hyfer från dessa basala delar har kraftigt uppsvällda söljor och bland hyferna finns stjärnlika kristaller. Sporerna är taggiga och grå till olivfärgade. En droppe KOH-lösning färgar hymeniet chokladbrunt. Arten är en höstsvamp.

Utbredning och status

Stäppfingersvamp är i hela Europa mycket sällsynt. I Sverige är den känd från en lokal på norra Öland, Högby s:n, Dödevi strandängar, där den påträffades första gången 1988. Vid ett återbesök 1995 återfanns arten på ett flertal ställen längs den aktuella stranden. Den är även yligen funnen på Gotland. Den är dessutom känd från enstaka lokaler i Schweiz, Tyskland (rödlistad som akut hotad) och Italien.

Ekologi

Stäppfingersvamp växer i öppen kalkhaltig sand bland låga mossor och stäppartad torrängsvegetation utan slutet vegetationstäcke. Bland mossorna finns t.ex. *Tortula ruraliformis* och andra små akrokarpa mossor. På den svenska lokalen, som utgör en med nötkreatur välbetad sandstrand, växer den gärna tillsammans med gulmåra. Andra arter som uppträder intill stäppfingersvamp är bl.a. backtimjan, huvudtåg, grå stjälskröksvamp *Tulostoma kotlabae* och dvärgjordstjärna *Geastrum schmidelii*. På samma lokal växer också dynmusseron *Leucopaxillus cutefractus*.

Hot

Det största hotet är att betet upphör och vegetationen sluter sig med hög gräsvegetation. På lång sikt kan även urlakning av kalk och kvävedeposition innebära ett hot. Stäppliknande vegetation på kalkhaltig sandmark med fläckvisa markblottor är en sällsynt och försvinnande vegetationstyp som gynnas av måttligt tramp och bete.

Åtgärder

På växtplatsen måste bete med nötkreatur fortsätta och all exploatering av stranden förhindras.

Naturvård

Åtgärdsprogram: Fastställt

Litteratur

Schild, E. 1978. Die sektion Flaccidae der Gattung Ramaria. Schweiz. *Zeitschr. f. Pilzkunde* 56 (hft 7), Sonder-Nr. 108: 97–102.

Winterhoff, W. 1987. Zur Pilzflora der der frankischen Gipshugel. *Jahresmitt. Naturhist. Ges. Nurnberg, Natur und Mensch* 86: 81–85.

Författare

Johan Nitare 1997